HOLLY WEBBOVÁ

EMILY PIERKOVÁ

a tajomná truhlica

Albatros

Emily Pierková

a tajomná truhlica

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatros.sk
www.albatrosmedia.sk

Holly Webbová

Emily Pierková a tajomná truhlica – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

albatros

HOLLY WEBBOVÁ

EMILY PIERKOVÁ

a tajomná truhlica

Albatros

Preložila Martina Petáková

Text copyright © Holly Webb, 2014
Cover illustration © Rosie Wheeldon, 2013
Translation © Martina Petáková, 2016
ISBN v tlačenej verzii 978-80-00-04218-3
ISBN e-knihy 978-80-00-04244-2
(1. zverejnenie, 2016)

Pre Katie

1

„Niet nad prázdniny,“ slastne vzdychla Emily, z nôh si zošuchla sandále a prsty natiahla k slnku.

„Keď myslíš...“ odvetil jej mladší brat Robin. Steblom trávy opatrne štuchol do mravca – ten na okamih znehybnel, no vzápätí ubzikol.

Emily odtrhla ďalšie steblo, vložila ho do knižky miesto záložky a obrátila sa k Robinovi. „Ty nemáš rád voľno?“

Robin pokrčil plecami. „Cez prázdniny je občas nuda. Niet do čoho pichnúť...“

„Veď práve! To je na nich najlepšie. Nemusíš vstávať do školy, nikam sa neponáhľaš...“

„Ty sa nikdy neponáhľaš,“ oponoval sestre Robin. „Keby ťa každé ráno Lark s Lory nedurili z postele, nikdy by si do školy neprišla včas.“

Emily si zamyslene podoprela hlavu. „Asi máš pravdu,“ priznala. Staršie sestry ju odmalička vedeli dať do pozoru. Emily nikdy nebola ranné vtáča. Hoci do školy chodila rada, pohodový prázdninový režim si naozaj užívala. Do postele chodievala neskoro večer a ráno do jej malej podkrovnej izby nedoliehal mamin krik zo schodov. Miesto toho ju prebúdzali slnečné lúče, ktoré

prenikali cez farebné špirálovité vzory na oknách a zalievali jej izbičku jemnou zlatou žiarou. Bolo to nádherné. A takéto rána ju čakali ešte ďalší mesiac a pol.

„Prázdniny sa začali len pred týždňom. Ak sa nudíš už teraz, čo chceš robiť do konca augusta?“ spýtala sa Robina.

„Dovtedy si asi zjem palce na nohách,“ zašomral Robin skleslo.

„Alebo sa môžeš vrátiť domov...“ placho nadhodila Emily. „Do sveta víl. Tam by si sa určite nenudil.“

Robin na ňu civel s očami dokorán. „Tak po prvé – vyhoď si to z hlavy. Mama s ockom by ma prerazili. O tom by si už mala vedieť svoje,

nie? A po druhé – nie je to môj domov. Nikdy sme tam nežili. Nik z nás.“

Emily pomaly prikývla. „To je pravda. Doteraz som si to neuvedomila.“ Odtrhla ďalšie steblo trávy a vložila si ho medzi pery. „Kam teda vlastne patríš? Sem? Alebo tam?“

„Neviem,“ priznal Robin. „Tu žijem celý život. Vo svete víl som bol vždy len na návšteve.“

„Ale keď si tam, nemáš pocit, že je to miesto, kde naozaj patríš?“ vyzvedala Emily. „Tam predsa môžeš slobodne roztiahnuť krídla.“

Túžobne sa zadívala na jeho plecia. V mysli sa jej vynorili mäkké hnedosivé krídla, ktoré sa prirodzene vinuli okolo bratových ramien. Práve ony boli to, čo Emily potajme svojim súro-

dencom závidela najviac. Nielen preto, že vedeli lietať. Ich krídla boli úchvatné. Hebké pierka sa leskli jemnými farebnými odtienkami a vytvárali klenuté oblúky, ktoré Emily pripomínali vodopády vyvierajúce z ich pliec. Boli neuveriteľne mäkké, túžila ich pohladiť...

Len pred pár týždňami sa Emily dozvedela, že je adoptovaná. Otec ju našiel opustenú na brehu rieky a domov sa už vrátil s ňou. Odrazu sa musela vyrovnať s tým, že s rodinou, v ktorej vyrastá, ju nespája žiadne pokrvné puto. Navyše nemala ani poňatia, odkiaľ vlastne pochádza a kto sú jej skutoční rodičia. To však nebolo všetko – Emily nebola tou, ktorá by v rodine niečím vynikala.

Vyrastala totiž medzi vílami. Jej otec, mama,

brat i sestry to však museli pred okolitým svetom skrývať. Milovaný starý dom, kde prežila celý život, slúžil ako brána do sveta víl, kam sa dalo prejsť cez množstvo podivných strážených dverí, a cez zrkadlo pri podeste na vrchole schodiska ju potajme pozorovala zvedavá vodná víla. Dokonca ani domáci miláčik Gruff nebol len obyčajným psom.

A na to všetko si mala odrazu zvyknúť?!

Emily pochybovala, či to dokáže. Počiatočná panika, keď nedokázala uveriť vlastným ušiam, ju však už prešla. Teraz ju neznámy svet fascinoval.

„Kiežby sme sa tam mohli vrátiť," povzdychla si Emily. „Jednoducho by sme šli na návštevu,

nie iba naprávať, čo sme pokazili. Chcem znova vidieť tú nádhernú rieku aj tmavé lesy a nemusieť pred nikým utekať. Zaujíma ma všetko. Aj všetci obyvatelia.“

„Videla si tam toho viac než ja,“ poznamenal Robin. „Dostanem sa tam len pri mimoriadnych príležitostiach. Na takéto oficiálne návštevy sa treba patrične vyobliekať. Celý čas som s našimi, s nikým sa nerozprávam. Na rozdiel od teba.“

„Ale všetci, s ktorými som hovorila, ma chceli uniesť,“ namietala Emily. „A keď som sa tam ocitla znova, naháňali ma obrovské poľovnícke psy. Najradšej by som sa prešmykla cez jedny z dverí, ale mám z toho strach.“

S ustupujúcim úžasom v Emily narastala zve-

davosť. Jedno popoludnie svojho ocka podplatila čajom a čokoládovými mafinmi, aby od neho zistila čo najviac o ich čudesnom dome a o tom, čo sa skrýva za všetkými dverami. Ani doteraz sa, prirodzene, nedozvedela všetko. Pár dobrôt a šálka čaju na to nestačili. Aspoň však už o svete víl začínala mať akú-takú predstavu.

Jej otec je strážca. Jeho úlohou je strážiť dvere a postarať sa o to, aby chránil svet ľudí a svet víl pred spoločným stretom. Keď dvere neboli zapečatené a strážené, víly sa cez ne pokúšali preniknúť medzi ľudí a vlákať ich do svojho sveta. Vďaka ľuďom – a najmä vďaka deťom – si totiž dospelé víly predlžovali svoju mladosť. Akoby žili z ich energie... Emily tomu celkom nerozu-

mela, no z vlastnej skúsenosti vedela, že je to pravda.

Keď prvý raz počula pravdu o svojej rodine, v záchvate zlosti a smútku nechcene prešla cez jedny dvere. Vybehla hore schodmi – chcela sa zavrieť vo svojej izbe, ale keď otvorila fialové dvere, čo do nej vedú, ocitla sa na prekrásnom, no nebezpečnom mieste plnom víl, ktoré sa ju pokúsili navždy vlákať do svojho sveta. Lady Anstis, jedna z nich, jej núkala čosi, čo na prvý pohľad vyzeralo ako miska plná toho najchutnejšieho ovocia pod slnkom. Bolo však začarované, takže keby ho Emily zjedla, ľudské jedlo by jej začalo pripadať čudné a bez chuti. Ak by sa potom vrátila domov, postupne by chradla.

Podľa otcových slov boli vílie dvorné dámy, medzi ktoré patrila aj Anstis, čoraz mocnejšie. Od smrti kráľovnej už ubehli roky. Kráľ stále vládol sám a ony sa bili o miesto po jeho boku. Víťazku totiž čakala svadba a miesto na tróne.

„Kiežby sme sa tam vrátili...“ začala Emily.

„V žiadnom prípade,“ odsekol Robin.

„Ja viem! Ale keby predsa, myslíš, že by som sa mohla zamaskovať, aby ma nespoznali?“

„Netuším...“ odvetil Robin zamyslene. „Možno by to fungovalo. A možno nie. Akokoľvek by sme ťa zamaskovali, určite by vycítili, že si človek. Aspoň myslím. Aj keď nie si celkom obyčajné ľudské dievča. Máš v sebe mágiu,“ uvažoval

zamračene. „Myslím, že by si sa pred nimi len tak neschovala, Ems.“

Emily sklonila hlavu, aby brat nepostrehol jej plachý, no radostný úsmev. Nevedela si pomôcť – podľa Robina má v sebe mágiu! Bolo jej nad slnko jasnejšie, že ani zďaleka nie je taká silná ako u Lark, Lory a jej brata. Keďže však žili aj s mamou a ockom medzi ľuďmi, nikdy ju nemohli prejaviť naplno. Emily vedela, že si jej súrodenci občas dovolia nevinné kúzla – Lark s Lory mali za každých okolností perfektne upravené vlasy –, bolo jej však jasné, že väčšie čary pred rodičmi neutaja. A to nikdy neveštilo nič dobré.

Aj tá nepatrná štipka mágie, ktorú v sebe Emily mala, prekonala jej najtajnejšie sny. Na rozdiel

od svojich súrodencov sa totiž so schopnosťou čarovať nenarodila, no zdalo sa, akoby do nej mágia pomaličky prenikala. Spoločne s Robinom usúdili, že sa tak dialo vďaka domu, v ktorom vyrastala. Ten bol kúzlami priam presiaknutý.

Občas Emily premýšľala, ako je možné, že si celých desať rokov neuvedomila, že dom, v ktorom žije, je útočiskom víl. Všetky jeho zvláštnosti jej prosto pripadali normálne. Vždy keď zbadala, ako rôzne obrázky na okne jej izby odrazu ožili, myslela si, že sníva s otvorenými očami. Niekedy sa jej zazdalo, že dvere do izieb jej sestier menia farbu podľa momentálnej nálady Lark a Lory, no Emily si myslela, že to spôsobuje svetlo, čo